

РЕШЕНИЕ

№ 1098

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1138** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Свети Георги 937“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22221020005486-091-001/04.06.2021 г., издаден от Х. Б. М. - орган, възложил ревизията, и Т. В. М. - ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция ОДОП С., НАП.

С Решение №1930 от 23.03.22г. по адм. дело 10352/21г. на АССГ първоинстанционният съд е отхвърлил жалбата на „Свети Георги 937“ ЕООД срещу ревизионния акт (обжалван относно направени корекции на декларираните резултати по ЗДДС в размер на 9 457,69 лв. и определени лихви за забава в размер на 3 339,15 лв., както и относно отказаното право на приспадне на данъчен кредит в размер на 577 432,50 лв.)

С Решение № 912 от 26.01.2023г. по адм. дело 4656/2022г. на Върховен административен съд първоинстанционното решение е отменено в частта, с която жалбата е отхвърлена относно РА във връзка с отказаното право на данъчен кредит в размер на 577 432.50 лева по фактура № [ЕГН]/04.06.2020г., както и в частта на присъдените в полза на ответника разноски за сумата над 913.90 лева до пълния размер на 8 432.30 лв. В тази част делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. В останалата обжалвана част решението е оставено в сила.

В хода на делото по същество процесуалният представител на жалбоподателя

сочи РА в оспорваната част за незаконосъобразен. Счита, че следва да се приеме, че процесната доставка по финансов лизинг представлява доставка на стоки и не може да бъде определена като услуга или наем, видно от клаузите на самия договор, който не води до автоматично прехвърляне на собствеността, а едва след изплащане на последната вноска. Претендират се разноси. В депозирани писмени бележки се оспорват изводите на ревизиращия екип относно договора за финансов лизинг от 03 юни 2020г., като се правят следните изводи: че правилно жалбоподателят счита доставката по договора за финансов лизинг като доставка на стока и правилно е начислил ДДС, тъй като съгл. чл.6, ал.2, т.3 от ЗДДС фактическото предоставяне на стока по договор за фин.лизинг с предвидена опция за прехвърляне на собствеността на стоката, се счита за доставка на стока, когато сборът на вноските по лизинга (без лихвата) е идентичен с пазарната цена на стоката към датата на предаването;

-твърдението на органите на приходите, че определената цена на придобиване не е пазарна, не почива на изготвено експертно заключение, а предходното придобиване на имотите от банката не е станало на пазарен принцип, тъй като е било в резултат от прихващане на дълг срещу собственост в рамките на доброволно изпълнение поради необслужване на кредит от друго дружество, различно от дружеството жалбоподател.

- оспорва се твърдението на органите по приходите, че липсва конкретизиране каква част от сделката е била облагаема с ДДС и каква част –освободена от ДДС, като се счита, че това конкретизиране е видно от двете фактури по сделката, в които е посочено продажбата на кои обекти е обложена с ДДС и тези, чиято продажба е третирана като освободена от ДДС.

Оспорват се и направените изводи в Решението на АССГ по адм. дело 10352/21г.

Ответникът – директора на Дирекция ОДОП - С., чрез процесуалният си представител моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В представени писмени бележки намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена; твърди, че договорът за финансов лизинг и приемо- предавателния протокол не съответстват на действителното фактическо положение, договора не съдържа индивидуализация на имотите, за които сделката е освободена от ДДС, както и не е ясно как е формирана данъчната основа; оспорва се посочената в договора за лизинг цена като пазарна, както и дали въобще е налице изпълнение по договора, в същото време се твърди, че са налице издадени фактури по този договор, които обаче не съответстват на предвидените вноски по погасителния план към него. Оспорват се и изводите по назначената съдебно-счетоводна експертиза, приета в хода на първото първоинстанционно съдебно производство, като се прави извод, че не се съдържат факти от значение за правния спор, оспорват се зададените въпроси, както и се твърди, че заключението на вещото лице е в противоречие с разпоредбата на чл.88 и чл.89 от ЗДДС. Твърди се и че дружеството лизингополучател е новоучредено с минимален капитал от 2 лв., откъдето не става ясно как ще погасява вноските по лизинговия договор и анализът, който ответника права сочи на злоупотреба с право и механизма на ДДС с каквато цел е сключен посочения договор; твърди се дори, че спорната фактура не документира реално осъществена облагаема доставка и е с невярно съдържание /заб. обстоятелства, които не фигурират в ревизионния акт и ревизионен доклад и за първи път се твърдят от ответника в писмените му бележки/.

Административен съд София-град, 10 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

В случая част от правния спор е решен по същество от Върховен административен съд като решението на първоинстанционния съд е потвърдено в частта на отхвърлената жалба на „Свети Георги 973“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221020005486-091-001/04.06.2021г. относно направени корекции на декларираните резултати по ЗДДС в размер на 9 457,69 лв. и са определени лихви за забава в размер на 3 339,15 лв. С оглед силата на присъдено нещо, обхващаща съдебното решение по същество в частта, с която са решени и материалноправни въпроси, не е необходимо повторното детайлно разглеждане на въпроса за спазване на процесуалноправните изисквания при издаване на оспорвания акт. РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не са установени съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

Ревизията обхваща определяне на данъчните задължения по ЗДДС за периода от 13.05.2020г. до 31.08.2020г. Предмет на ревизията са доставките, по които дружеството се явява получател и доставчик, обстоятелствата, довели до възникване на данъчния кредит, упражняване правото на данъчен кредит и начисляването на ДДС.

С ревизионния акт са направени корекции на декларираните резултати по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ и са установени задължения за довносяне със съответните лихви за забава.

Отделно от това, е отказано право на приспадне на данъчен кредит в размер на 577 432,50 лв., което дружеството е начислило чрез включване в дневници за покупки и справка декларации за ревизирания период на фактура № [ЕГН]/04.06.2020г., издадена от Първа инвестиционна банка АД с ЕИК BG831094393, с предмет на доставката „по договор за финансов лизинг“, стойност на ДО 2 887 163,00 лв. и ДДС в размер на 577 432,50 лв.

Във връзка с горната констатация, с цел установяване на данъчно събитие, наличие на доставка, начисляване на ДДС като задължение към бюджета и право на приспадане на данъчен кредит органите по приходите са извършили насрещни проверки, снели обяснения и приобщили документи, на база на които се установява следното:

На 03.06.2020г. между П. АД „лизингодател“ и „Свети Георги 937“ ЕООД „лизингополучател“ е сключен договор за финансов лизинг 03.06.2020г. /с нотариална заверка на подписите № 3173 и нотариална заверка на съдържанието №3174, т.2, №12 от 03.06.20г- на нотариус № рег.№101-л.138 от приложението/, съобразно който Лизингодателят предоставя на Лизингополучателя при условията на финансов лизинг недвижимо имущество и оборудване срещу възнаграждение, заплащано под формата на лизингови вноски /чл.3/. Недвижимото имущество и оборудването остава

изключителна собственост на Лизингодателя, освен ако Лизингополучателя не упражни правото си да го изкупи при условията на настоящия договор /чл.4, ал.1/. Посочено е, че сделката по настоящия договор е частично облагаема с ДДС, като дължимият ДДС върху данъчната основа е в размер на 577 432.50лв. /чл.8, ал.2/. В чл.20 от договора е отново посочено, че за целите на облагането с ДДС страните се договарят, че сделката по договора е частично облагаема с ДДС, като по този начин общият размер на дължимия ДДС е 577 432.50лв.; лизингополучателят или посочено от него трето лице има право да придобие собствеността върху цялото недвижимо имущество и оборудване, освободено от тежести и обезпечения, по установения в настоящия договор и според бълг. з-во ред, ако отправи писмено уведомление в срока на действие на договора и ако: заплати пълния размер на лизинговата цена, която за избягване на съмнение включва погасителния план, дължими към момента на прехвърляне на правото на собственост върху недвижимото имущество и оборудване на лизингополучателя или посочено от него трето лице; и всички други плащания по договора и погасителния план, вкл. просрочени лихви, неустойки, разноси, данъци и такси и др., дължими към момента на прехвърлянето /чл.61/.

Размера и падежа на лизинговите вноски е определен в Погасителен план /Приложение №2 към договора за лизинг/ с посочена последна погасителна вноска-20.08.2029г., главница 4 353 000 лв. и лихви 1 033 025.26 лв., както и е приложен опис на недвижимото имущество и обзавеждане.

С приемо-предавателен протокол от 03.06.2020 /приложение №1 към договора за лизинг/ цялото лизингово имущество -поземлени имоти, апартаменти сгради, бунгала и оборудване, е предадено на лизингополучателя „Свети Георги 973“ ЕООД.

Установено е, че лизингодателят П. АД е придобила имотите и оборудването, предмет на лизинговия договор, в деня на сключване на същия-03.06.2020г. Продавачи са ЕТ „Минтекс Георги Крумов“ и „Свети Георги ризорт енд спа“ АД, представлявани от Г. К.. Г. К. е родственик на представляващия към този момент ревизираното дружество В. Г. К. и в РД същият е посочен като свързано лице с продавачите по смисъла на пар. 1, т.3, б.А от ДОПК.

Придобиването от П. АД е на стойност 3 078 672 лв. с ДДС. Вписано е, че нотариалните актове представляват извънсъдебно изпълнително основание по чл.417, ал.3 от ГПК във връзка с възбрана по изп.дело №20197370400503 на ЧСИ рег. № 737.

Съгласно дадени обяснения, изискани с ИПДПОЗМ № П-29002921016590-040-001/25.01.21г. П. АД в качеството си на лизингодател е посочила, че лизинговата цена по договора за лизинг в размер на 4 353 000 лв. е определена по „Метода на амортизирана възстановителна стойност“ от лицензиран оценител /представена е справка относно лизинговата стойност по договора за финансов лизинг от 03.06.20г., както и доклад за определяне на пазарната стойност на к.к. С. Г. от 03.06.2020г., изготвен от оценителя/, докато покупната цена в размер на 3 078 672 лв. с ДДС е действително договорената цена, отразена в нотариалните актове за покупко-продажба -нотариален акт за продажба на НИ № 160, т. I, рег.1294 дело 143/2020г. и нотариален акт за продажба на НИ № 161, I, рег. № 1295, дело 144/2020г.

По тази констатация, ревизиращият екип е възприел, че на основание чл.70, ал.5 от ЗДДС следва да бъде отказано правото на приспадане на данъчен кредит на

„Свети Георги 973“ ЕООД в размер на 577 432.50 по фактура №[ЕГН] от 04.06.20г., като е изложил няколко твърдения. На първо място, ревизиращия екип е посочил, че лизингодателят П. АД купува недвижимо имущество и оборудване от ЕТ „Минтекс Георги Крумов“ и „Свети Георги Ризорт Енд СПА“ АД, представлявани от Г. И. К. и в същия ден предава за ползване имуществото по лизинговия договор на „Свети Георги 973“ ЕООД, представлявано от В. Г. К.; посочва, че В. Г. К. е свързано лице с продавачите на активите по смисъла на пар.1, т.3, б.А от ДОПК, поради което се заключава, че ползите от използването на активите остава в патримониума на същите свързани лица но на различна цена, която значително се отличава от цената, определена при продажбата на активите от тяхна страна в същия ден /заб.ревизиращият екип не посочва дали тази хипотеза се съотнася към данъчното облага на сделки между свързани лица по смисъла на чл.27 от ЗДДС/.

На следващо място, ревизиращият екип посочва, че се касае за договор за финансов лизинг, в който не е изрично предвидено прехвърляне на правото на собственост върху предмета на договора- недвижими имоти и оборудване и че в такъв случай не е приложима разпоредбата на чл.6, ал.2, т.3 от ЗДДС, съгласно която фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг би се считало за доставка на стока. Възприел е, че е налице доставка на услуга- финансов лизинг, при който се дължат първоначална и месечни вноски към лизингодателя за предоставеното право на ползване на недвижимите имоти и оборудване.

Отделно от това, в ревизионния акт с препращане към ревизионния доклад е посочено, че формираната цена по лизинговия договор в размер на 4 353 000 лв. не е „пазарна цена“ по смисъла на пар.1, т.8 от ДР на ДОПК, определена чрез методите за определяне на пазарни цени по смисъла на пар.1 т.10 от ДР на ДОПК и във връзка с Наредба № Н-9 от 14 август 2006г. за реда и начина за определяне на методите за пазарни цени.

Ревизиращият екип е формирал и извод, че определеният данък от страна на лизингодателя е начислен без да е конкретизирано каква част от лизинговата цена е освободена от облагане с данък.

Поради това и на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС данъкът се явява погрешно начислен и във връзка с чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС за получателя не възниква право на приспадане на ДДС по доставката, по която хипотезата за доставка на стока е неотнормирана. На тези основания с РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя в размер на 577 432,50 лв. по фактура № [ЕГН]/04.06.2020г., издадена от П. АД.

В хода на първото първоинстанционно съдебно производство е прието заключение по допуснатата до изслушване съдебно –счетоводна експертиза /л.228/. По отношение на счетоводното отразяване на фактурата, свързана с отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 577 432.50 лв., а именно – фактура № [ЕГН]/04.06.2020, експертизата е установила следното:

-за отчитане на сделката по договора за финансов лизинг са издадени два броя фактури, съответно № [ЕГН]/04.06.2020г. /движими вещи и ДМА, с ДО 2 887 162.50лв. и начислен ДДС577 432.50лв./ и №[ЕГН]/04.06.20г. /сгради, с ДО 790 837.50 лв- необлагаема/.

- съгласно счетоводното отчитане на „Св.Георги 937“ ЕООД начисленията по процесните фактури са намерили отражение в с/ка 401“Доставчици“ в кореспонденция със сч.с/ка 203 Сгради, с/ка 201 „Земя, гори, трайни насаждения, с/ка

209 „Други дълготрайни активи“ и сч. сметка 453/1 „Разчети за данък добавена стойност“ и задължението по договора за лизинг е начислено в сч. с/ка 159, които са осчетоводени правилно.

- по отношение на лизингодателя Първа инвестиционна банка АД е установено, че операциите, свързани с договорните условия на сделката по Договора за финансов лизинг от 03.06.2020г., принципите на счетоводството и двустранното счетоводно отчитане във връзка с изискванията на ЗС и Н., са правилно осчетоводени.

- стойността на задължението по договора за финансов лизинг от 03.06.2020г. е 4 353 000 лева главница, 1 033 025.26 лихви и 97 567.50 лева такси и комисионни.

- и двете фактури са осчетоводени в дневника за покупките за м.06.2020г. на жалбоподателя, за който период е подадена справка- декларация с вх.№ 22104088736/13.07.2020г. в срока по чл.125, ал.5 от ЗДДС с резултат за периода- ДДС за възстановяване 568 246.82, като фактурите са подадени коректно в справките декларации за съответния период, като в тях е отразен точно характера на осъществените стопански операции, съгласно ЗДДС.

Прието е и заключение по допълнителна съдебно счетоводна експертиза, която по настоящия спорен въпрос е установила, че Първа инвестиционна банка АД е внесла в бюджета ДДС в размер на 577 432.50 лева по фактура № [ЕГН]/04.06.2020г..

Съдът намира, че вещото лице е отговорило пълно и ясно на поставените въпроси, касаещи счетоводно отразяване на въпросните два броя фактури, поради което експертните заключения следва да бъдат възприети. Не се споделят възраженията на ответника /в неговите писмени бележки/ за некредитиране на посочените експертизи, тъй като вещото лице не е отговорило за всички издадени във връзка с договора за финансов лизинг фактури /вероятно се имат предвид тези, издадени във връзка с лизинговите вноски по погасителния план, в това число и издадени след РА/, както и че даденото заключение /по допълнителната ССЕ/ е в противоречие с разпоредбите на чл.88 и 89 от ЗДДС.

Съдът не се съгласява с тези възражения. Въпросът, формулиран към вещото лице, е бил „във връзка с отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 577 432 лв. по фактура №[ЕГН]/04.06.2020г., колко и какви фактури са издадени по договора за финансов лизинг от 03.06.2020, кои са осчетоводени като облагаеми и кои като освободени“. В хода на провежданото съдебно производство, нито жалбоподателят, нито ответникът са представяли писмени доказателства-фактури, отнасящи се до изпълнение на лизинговите вноски по погасителния план, което е съвсем логично с оглед обхвата на правния спор, съсредоточен върху обжалването на ревизионен акт. В съдържанието на същия на са посочвани и обсъждани, нито в административната преписка са приобщени писмени доказателства, каквито ответника твърди, че следва да се посочат от вещото лице.

Отговорът на въпрос № 1 от допълнителната ССЕ може да се счита за коректно поднесен, след като в констативната част на експертизата вещото лице е посочило данните от дневника за продажбите на П., данните от справката декларация по ЗДДС на банката за месец 06.2020г. и платежното нареждане, с което дължимото ДДС за периода е внесено по сметка на ТД на НАП. Действително, въпроса не е бил прецизно формулиран, но обстоятелствената част на експертизата по отношение на този отговор не създава съмнение за счетоводните отразявания за интересувания производството период в Първа инвестиционна банка АД. Съответно, не може да се твърди нарушение на чл.88 и чл.89 по ЗДДС при изготвяне на допълнителната ССЕ /разпоредбата на чл. 88 от ЗДДС регламентира правилата за определяне на резултат на периода по ЗДДС. Съгласно ал.1 от чл. 89 от ЗДДС резултатът за данъчния период е разликата между общата сума на данъка начислен по фактурите, и данъчния кредит по фактурите/, след като експертизата е установила, че в справката- декларация за м. б. 2020 на банката е отразено ДДС за внасяне в размер на 573 062.93 лева, което е внесено с платежно нареждане № НАОРСОВ201950001/13.07.2020г.

В хода на настоящото съдебно производство за изготвени и приети съдебно- оценителна експертиза и допълнителна такава, които съдят съобразява като пълни, ясни и прецизно отговорили на зададените въпроси. Със заключението по основната експертиза и съгласно Наредба № Н 9/14.08.2006г. за реда и начините на прилагане на методите за определяне на пазарните цени и при използване на метода на сравнителните неконтролируеми цени е определена пазарната стойност на съответните самостоятелни обекти от хотелски комплекс „С. Г.“- апартаменти, поземлени имоти и оборудване, предмет на договора за финансов лизинг от 03.06.2020г /описани в приложението към фактура № [ЕГН]/04.06.2020г., издадена от П. АД/. Експертизата установява, че средната пазарна стойност без ДДС на недвижимите имоти /18 бр. апартаменти, магазин и 6 броя поземлени имота/ е 2 456 329 лв., при пазарна стойност долна граница без ДДС 1 965 061 лв. и пазарна стойност горна граница без ДДС 2 947 597лв., както и и пазарната стойност на движимите вещи без ДДС е 16 853 лв.

Съответно, допълнителната СОЕ установява пазарната стойност на съответните сгради и бунгала, предмет на договора за финансов лизинг от 03.06.2020г., описани в приложението към фактура № [ЕГН]/ 04.06.2020г., издадена от П. АД. Експертизата установява, че средната пазарна стойност без ДДС на тези сгради и бунгала е 924 523 лв., при пазарна стойност долна граница без ДДС 739 615 лв. и пазарна стойност

горна граница без ДДС 1 109 431 лв.

Съответно, общата средна пазарна стойност на недвижимите обекти и движими вещи по двете фактури е обобщена като средна такава в размер на 3 397 705 лв. без ДДС /в допълнение към допълнителната СОЕ- л.133, като корекция на допуснатата фактическа грешка в ДСОЕ/.

При така установените факти, съдът намира следното:

На първо място, по отношение на тежестта на доказване. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, приложима в настоящото производство по препращане на § 2 от ДР на ДОПК, задължава административния орган да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Принципите на обективната истина и служебното начало в съдебния административен процес, налагат съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без да има значение, дали те са представени от страната, която носи доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по административния спор или пък са издирени служебно от съда. Така, въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Изпълнението на това задължение от страна на съда, означава при недоказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом юридическият факт не е осъществен, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление.

Съгласно чл.68, ал.1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: 1. получени от него стоки или услуги по облагаема доставка; Съгласно чл. 6. (1) ЗДДС (Изм. - ДВ, бр. 96 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г.) доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик. Съгласно чл.6, ал.2, т.3 от ЗДДС за възмездна доставка на стока следва да се приеме и фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който изрично е предвидено прехвърляне на правото на собственост върху стоката, както и фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който е уговорена само опция за прехвърляне на собствеността върху стоката и сборът от дължимите

вноски по договора за лизинг, с изключение на лихвата по чл.46, ал.1,т.1, е идентичен с пазарната цена на стоката към датата на предоставянето.

От горните факти произтича и задължението на лизингодателя още с предоставяне на лизинговата вещь да начисли цялото ДДС, тъй като данъчното събитие по смисъла на чл.25, ал.3 ,т.1 от ЗДДС възниква на датата на фактическото предоставяне на лизинговата вещь.

Съдът намира, че фактът на извършената доставка, а именно предаването на предмета на договора за финансов лизинг от 03.06.2020г. не е спорен по делото. С приемо-предавателния протокол от 03.06.2020 Първа инвестиционна банка АД предава на „ Свети Георги 937“ЕООД, поземлени имоти, апартаменти, сгради и оборудване, подробно описани в протокола. Изводите си съдът базира и на съдържанието на Договора за финансов лизинг, в Приложение №3 и Приложение № 4 към който са описани и индивидуализирани същите недвижими обекти и оборудване. Въпросните недвижими имоти и движими вещи фигурират като описани, индивидуализирани и с конкретна стойност и в приложенията към фактура № [ЕГН] от 04.06.2020г. и фактура № [ЕГН] от 04.06.2020г

С оглед гореизложеното съдът констатира, че към датата на подписване на Приемо-предавателния протокол (03.06.2020г.) е настъпило данъчното събитие. Същото е основано на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, тъй като представлява доставка на стока съгласно чл. 14, ал. 2, б. „б“ от Директива 2006/112/ЕО. За този извод съдът изхожда от клаузите на договора за лизинг, извършеното предаване на хотелския комплекс на лизингополучателя с посочени и индивидуализирани негови недвижими и движими обекти и установената чрез СОЕ и ДСОЕ пазарна стойност на същия.

Предметът на Договора за финансов лизинг е очертан в разпоредбата на чл. 3 от същия, според която Лизингодателят се задължава при условията и сроковете на Договора да предостави на Лизингополучателя, недвижимото имущество и оборудването за ползване срещу вознаграждение, заплащано под формата на лизингови вноски. Лизингополучателят приема да ползва недвижимото имущество и оборудването на свой риск. Лизингополучателят може да придобие недвижимото имущество и оборудването, ако упражни правото си да го изкупи при условията на този договор. В Раздел XII от договора, наименуван „Условия за изкупуване“ е посочено, че лизингополучателят или посочено от него трето лице има право да придобие собствеността върху цялото недвижимо имущество и оборудване освободено от тежести и обезпечения, по установения в договора и бълг 3-во ред, ако отправи съответното уведомление до лизингодателя и ако е заплатил пълния

размер на лизинговата цена /лизингови вноски според погасителния план, дължими към момента на прехвърляне правото на собственост върху недвижимото имущество и оборудване, както и всички други плащания, вкл. лихви за просрочие, неустойки, разноски, данъци и такси, комисионни, дължими към момента на прехвърляне. Съобразно погасителния план към договора за лизинг общата лизингова цена (сбора от лизинговите вноски без лихва) е 4 353 000лв., което е съответно на установената чрез оценителните експертизите пазарна цена (между средна и горна граница без ДДС) на предаденото в лизинг недвижимо имущество и оборудване и след изчисляване на ДДС за имуществото по фактура №[ЕГН]/04.06.2020г. – (пазарна стойност горна граница- 1 109 431лв. без ДДС по фактура [ЕГН]/04.06.2020г., 2 964 450 лв. без ДДС по фактура №[ЕГН]/04.06.2020г. и начислено ДДС по втората фактура в размер на 592 890лв или обща пазарна стойност 4 666 771 лв).

В заключение съдът счита, че с договора за лизинг от 03.06.2020 е осъществена доставка на стока по смисъла на чл. 14, § 1 от Директивата за ДДС и чл. 6, ал. 2, т. 3, пр. 2 ЗДДС, а не на услуга, доколкото е уговорена опция за придобиване на собствеността и погасителният план разпределя лизинговите вноски така, че да съответстват на пазарната стойност на недвижимото имущество и оборудване /така т. 38 и 39 от решението на Съда по дело С-118/11/.

Безпредметно е било позоваването на ревизиращия екип и на разпоредбата на чл.12, ал.5 от Правилника за прилагане на ЗДДС, тъй като посочената разпоредба е именно в контекста на посочената приложимост на чл.6, ал.2 т.3 от ЗДДС. Съгласно чл.12, ал.5 от ППЗДДС, алинеи 3 и 4

(относно доставки с периодично или непрекъснато изпълнение всеки период, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка, данъчното събитие за която възниква на датата, на която плащането е станало дължимо) се прилагат и в случаите на фактическо предоставяне на стока по договор за лизинг, когато не са налице условията по чл. 6, ал. 2, т. 3 от закона.

В РА е изтъкнато, че се касае за свързани лица по смисъла на пар. 1, т.3, б.А от ДОПК, като представляващият „Св.Георги 937“ЕООД е свързано лице с продавачите на недвижимото имущество и оборудване на Първа инвестиционна банка АД- ЕТ М. Г. К.“ и „Свети Георги Ризорт енд спа“АД.

Съдът не установи въз основа на данните от административната преписка по какъв начин цитираната от ответника свързаност по смисъла на пар.1, т.3 б.А от ДОПК, водеща според него до „ползите от използване на

активите да останат в патримониума на същите свързани лица, но на различна цена, която значително се отличава от цената, определена при продажбата на активите от тяхна страна“ е обусловила превратно данъчно третиране. Не се твърди възможност за уговаряне на условия, различни от обичайните при сделката – покупко-продажба между ЕТ М. Г. К.“ и „Свети Георги Ризорт енд спа“ АД и Първа инвестиционна банка АД. Няма формулирани конкретни констатации и за привидност на облагаемата доставка по фактура №[ЕГН]/04.06.2020г, за заобикалянето на закона или осъществяването ѝ на цена, значително отличаваща се от пазарната. Последната хипотеза не е била изследвана и чрез експертни познания в хода на адм. п-во, като в хода на съдебното следствие чрез изготвените експертизи се установи, че се касае за пазарна стойност. Припокриването на лицата, разполагащи с представителна власт и ангажирани в дейността на "Свети Георги 937“ ЕООД, ЕТ „Минтекс Георги Крумов“ и „Свети Георги Ризорт енд спа“ АД, на което се позовава ответника, не се установява да се отразява на разглежданата доставка с проявление в привидност, заобикаляне на закона или сключването на цена, значително отличаваща се от пазарната, още повече, че се касае за твърдения извън хипотезата на чл.27, ал.3, т.1 от ЗДДС, тъй като посочените не са страни по една и съща доставка.

Не се споделя и становището на ответника, че от данните в хода на ревизията не се установява каква част от лизинговата цена е освободена от ДДС. Няма спор, че лизинговата цена е 4 353 000 лв. и че за отчитане на сделката са издадени две фактури, съответно, №[ЕГН]/04.06.2020г. (движими вещи и ДМА, с ДО 2 887 162.50лв. и начислен ДДС 577 432.50лв.) и №[ЕГН]/04.06.20г. (сгради, с ДО 790 837.50 лв-необлагаема). Във фактура № [ЕГН] от 04.06.2020г. е посочена данъчна основа от 790 837.50 лв. и основание за неначисляване на ДДС- чл.45, ал.3 от ЗДДС. В приложение към посочената фактура са посочени обектите- сгради и бунгала с продажна цена на всеки един обект. Всички обекти са индивидуализирани с идентификатори по кадастралната и кадастралния регистър, така както са описани и в приложения №3 към договора за лизинг и приемо- предавателния протокол от 03.06.2020г. (заб. в приложението към фактурата шестте броя бунгала са с неправилно добавена цифра 6 в идентификацията, но съпоставката с дадената им индивидуализация в другите писмени документи не оставя съмнение, че се касае за техническа грешка). Идентификаторът е уникален номер на имота, който се дава на всеки недвижим имот – обект на кадастъра и включва кода по ЕКАТТЕ на населеното място, в чиято територия попада имота, номер на кадастрален район по кадастралната карта и номер на

поземления имот; за сградите към идентификатора на поземления имот, в който попада сградата се добавя и номера на сградата, а за самостоятелен обект в сграда - идентификаторът включва и номера на самостоятелния обект. В този смисъл направената индивидуализация на обектите и тяхната стойност в приложението към фактура №[ЕГН]/04.06.20г. с изричното позоваване на чл.45, ал.3 от ЗДДС не оставя съмнение каква част от лизинговата цена е възприета за освободена от ДДС.

Според чл.45, ал.3 от ЗДДС освободената доставка е доставка на сгради или части от тях, които не са нови, доставката на прилежащите към тях терени, както и учредяването и прехвърлянето на други вещни права върху тях. Съгласно чл.45, ал.7 от ЗДДС в случаите на доставка по ал.3, доставчикът може да избере да третира доставката на сграда, която не е нова, като облагаема доставка. В случая доставчикът- Първа инвестиционна банка АД е приложил чл.45 ал. 1 от ЗДДС и е приел за освободена доставката относно изрично посочени сгради и бунгала.

С оглед всичко гореизложено Ревизионен акт № Р-22221020005486-091-001/04.06.2021г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП С., мълчаливо потвърден от директора на дирекция ОДОП С., в частта с която е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 577 432.50 лв. по фактура № [ЕГН]/04.06.2020г. следва да бъде отменен.

Предвид изхода на делото разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно поискани на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК. Жалбоподателят претендира разноски, съответно при първото първоинстанционно разглеждане на делото 25 950 лв. (24 000 адвокатски хонорар и 1950лв. ДТ и депозит за вещо лице), пред Върховен административен съд – 11 700 лв. (10 000 лв адвокатски хонорар и 1700лв ДТ) и пред настоящата инстанция – 7455лв. (5000 лв. адвокатски хонорар и 2455 депозит вещо лице). Не следва да се уважава възражението за прекомерност на адвокатския хонорар предвид фактическата и правна сложност на производството, ангажираността на адвоката с изготвяне на становища и възражения в хода да провежданото съдебно дирене, както и разпоредбата на чл. 8, ал.2, т.6 от Наредба 1 от 09.07.2004г. за минималния размер на адвокатските възнаграждения.

Като съобрази материалния интерес до произнасянето на Върховен административен съд с решение №915 от 26.01.2023г. /590 229.34лв/, неговата неудовлетворена част 12 796.84 лв, съдът намира, че за предходното първоинстанционно производство и касационна инстанция присъдените на жалбоподателя разноски следва да бъдат 36 833.71 лева и

7 455 лв. пред настоящата инстанция или общ размер 44 288.71 лв
Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК,
Административен съд София град, III отделение, 10 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „СВЕТИ ГЕОРГИ 937“ ЕООД Ревизионен акт № Р-22221020005486-091-001/04.06.2021г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С. и мълчаливо потвърден от директора на дирекция ОДОП С., Национална агенция по приходите, в частта относно отказаното право на данъчен кредит в размер на 577 432.50 лева по фактура № [ЕГН]/04.06.2020г.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С., Национална агенция по приходите, да заплати на „СВЕТИ ГЕОРГИ 937“ ЕООД сумата от 44 288.71 /четиридесет и четири хиляди двеста осемдесет и осем лева и седемдесет и една ст./ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.